

beslutningen om påtaleopgivelse ikke er opfyldt, jf. § 10 d, stk. 2.

Efter § 10 d, stk. 3, kan udlevering med henblik på strafforfølgning afslås, hvis retsforfølgning mod den pågældende er påbegyndt – men endnu ikke afsluttet – her i landet, for den handling som arrestordren vedrører, og retsforfølgning på grund af handlingens karakter, den pågældendes tilknytning til Danmark og omstændighederne i øvrigt findes mest nærliggende at skulle gennemføres her i landet. Hvorvidt retsforfølgning bør gennemføres her i landet, beror på en konkret vurdering i den enkelte sag, hvor der – udover de i bestemmelsen nævnte momenter – f.eks. kan lægges vægt på, hvor fremskreden retsforfølgningen er mod den pågældende her i landet, og hvor lovovertædelsen navnlig har haft virkning. Bestemmelsen omfatter ikke udlevering til fuldbyrdelse af en straffedom, idet retsforfølgning her i landet for forhold, for hvilke den pågældende tidligere er blevet endelig dømt eller frifundet i en anden EU-medlemsstat, ville være i strid med princippet om forbud mod dobbelt strafforfølgning («ne bis in idem»).

Efter § 10 e kan udlevering afslås, hvis strafansvaret eller adgangen til at fuldbyrde straffen er forældet efter reglerne i straffelovens 11. kapitel. Det er dog en betingelse, at den strafbare handling er omfattet af dansk straffemyndighed, jf. straffelovens §§ 6-9.

Det følger af § 10 f, stk. 1, at udlevering ikke må finde sted, hvis den handling, som arrestordren vedrører, er foretaget her i landet, og handlingen ikke er strafbar efter dansk ret.

Udlevering kan endvidere i medfør af § 10 f, stk. 2, afslås, hvis den anmodende stat støtter sin udleveringsanmodning på en handling foretaget i et tredjeland, og Danmark i en tilsvarende situation efter straffelovens regler om jurisdiktion i §§ 6-9 ikke ville have mulighed for at foretage retsforfølgning. Udlevering vil således kunne afslås, hvis den anmodende medlemsstat udøver såkaldt eksterritorial jurisdiktion (dvs. foretager strafforfølgning af handlinger begået uden for den pågældende medlemsstats eget territorium) på områder, hvor der ikke er tilsvarende dansk eksterritorial jurisdiktion.

§ 10 g fastsætter særlige betingelser for udlevering af personer til en anden EU-medlemsstat med henblik på fuldbyrdelse af fængselsstraf mv., som er idømt i et retsmøde, hvor den pågældende ikke har været til stede. Efter stk. 1 må udlevering i sådanne tilfælde kun finde sted, hvis indkaldelsen til domsforhandlingen har været forkyndt for den pågældende personlig, eller den pågældende på anden måde var underrettet om tid og sted for domsforhandlingen. Efter stk. 2 kan der

dog ske udlevering, selv om dette ikke er tilfældet, hvis den pågældende i medlemsstaten kan kræve sagen genoptaget og har adgang til at være til stede under den fornyede domsforhandling.

Det følger af § 10 h, stk. 1, at udlevering ikke må finde sted, hvis der er fare for, at den pågældende efter udleveringen på grund af sin afstamning, sit tilhørsforhold til en bestemt befolkningsgruppe, sin religiøse eller politiske opfattelse eller i øvrigt på grund af politiske forhold vil blive udsat for forfølgelse, som retter sig mod hans eller hendes liv eller frihed eller i øvrigt er af alvorlig karakter. Efter § 10 h, stk. 2, må udlevering endvidere ikke finde sted, hvis der er fare for, at den pågældende efter udleveringen vil blive udsat for tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen svarer til artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Efter § 10 i skal udlevering udsættes, hvis det i særlige tilfælde – navnlig under hensyn til den pågældendes alder, helbredstilstand eller andre personlige forhold – må antages, at udlevering ville være uforenelig med humanitære hensyn. Derimod er det ikke muligt at afslå udlevering i henhold til en europæisk arrestordre med henvisning til, at udlevering ville være uforenelig med humanitære hensyn. Udsættelsen af udleveringen skal udstrækkes indtil de særlige forhold, der gør udlevering uforenelig med humanitære hensyn, ikke længere er til stede.

§ 10 j indeholder regler om, hvornår en person, der udleveres til en EU-medlemsstat, kan drages til ansvar eller videreudleveres til tredjeland for nogen anden strafbar handling begået før udleveringen end den, som den pågældende er udleveret for. Bestemmelsen henviser til udleveringslovens § 10, der angiver visse obligatoriske vilkår, som skal fastsættes i forbindelse med udlevering.

Efter § 10, nr. 1, må udlevering kun ske på vilkår af, at den udleverede ikke drages til ansvar eller udleveres videre til tredjeland for en anden lovovertædelse begået før udleveringen end den, for hvilken den pågældende er udleveret.

Efter *litra a-c* gælder forbudet mod strafforfølgning, straffuldbyrdelse eller videreudlevering for andre lovovertædelser begået før udleveringen dog ikke, hvis justitsministeren meddeler tilladelse hertil (*litra a*), hvis den pågældende, uanset at han eller hun i 45 dage uhindret har kunnet forlade det land, hvortil vedkommende er udleveret, har undladt dette (*litra b*), eller hvis den pågældende efter at have forladt det pågældende land frivilligt er vendt tilbage (*litra c*).